

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: N. V. Ch.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem se sídlem v Teplicích, ul. Dlouhá č. p. 31/63, PSČ 415 01, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 61, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2012, č. j. 840/DS/2009, JID: 44452/2012/KUUK/Ne,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 10. 5. 2012, č. j. 840/DS/2009, JID: 44452/2012/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odbor správních činností, ze dne 23. 1. 2009, č. j. MgMT/102894/2008/ŘP/Ša (*pozn. soudu: v rozhodnutí nesprávně uvedeno č. j. MgMT/025927/2008/ŘP/Ša*), kterým byly zamítnuty jeho námitky proti Oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a výzvě k odevzdání řidičského průkazu ve smyslu ust. § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na poz. komunikacích“), ze dne 28. 1. 2008, č. j. OSČ-ŘP/2008/B-96/Ša. Současně žalobce požadoval, aby soud žalovanému uložil uhradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě namítl, že žalovaným označené přezkoumávané rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu obsahuje totožné číslo jednací, jako rozhodnutí, které již bylo odvolacím orgánem zrušeno.

Dále žalobce namítl, že prvoinstanční správní orgán nerespektoval ust. § 123e odst. 1 písm. a) zákona o provozu na poz. komunikacích, když neodečetl žalobci 4 body, jak mu toto ustanovení ukládá přesto, že nárok žalobci již vznikl nejpozději dne 12. 10. 2008. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodováno za stavu, kdy měly být dle ust. § 123e odst. 1 písm. a) zákona o provozu na poz. komunikacích odečteny žalobci již všechny body, když ten se nedopustil žádného dalšího přestupku, přičemž rozhodovat za daného stavu o odvolání je dle žalobce neúčelným vedením řízení, a proto odvolací řízení mělo být žalovaným zastaveno.

Žalobce taktéž namítl, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, o kterém bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím, nemá náležitosti zákonem předepsané, zejména neobsahuje ta ustanovení hmotněprávních a procesněprávních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno.

Vedle toho je žalobce přesvědčen, že správní orgán porušil ust. § 36 odst. 1, odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož neprohlásil, do kdy může žalobce činit návrhy, ani žalobci nedal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Rovněž žalobce namítl, a to bez jakékoliv bližší konkretizace, že motorové vozidlo řídila osoba blízká žalobci ve smyslu ust. § 116 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), a nikoliv žalobce.

Dále žalobce namítl, že v rámci řízení před prvoinstančním správním orgánem nebyl předvolán k ústnímu jednání konanému dne 21. 1. 2008, a proto nebyly splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí bez jeho účasti.

Žalobce taktéž uvedl, že lze předpokládat, že pro dodržení práva na spravedlivý proces v daném řízení měl správní orgán zkoumat, kde přesně je radar instalován, zda, kdy a kterým orgánem byla kontrolována přesnost jeho měření, jaká je odchylka v měření tohoto konkrétního radaru apod. V odůvodnění rozhodnutí však o takovém zjišťování není žádná zmínka, tudíž lze předpokládat, že zde správní orgán není nestranným správním orgánem povolaným zákonem k projednávání přestupků, nýbrž je dalším orgánem moci výkonné. Tím pak ale nemohla být naplněna příslušná ustanovení správního řádu, zákona o provozu na poz. komunikacích a také zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).

V návaznosti na to pak žalobce namítl, že podle ust. § 124 odst. 5 písm. l) zákona o provozu na poz. komunikacích obecní úřad s rozšířenou působností projednává námitky a rozhoduje ve věci záznamu o počtu řidičem dosažených bodů v bodovém hodnocení, přičemž toto řízení podléhá režimu správního řádu, a proto je jakožto příslušný správní orgán povinen plnit povinnosti tímto zákonem mu uložené. Žalobce má za to, že dle ust. § 129 zákona o provozu na poz. komunikacích se vztahuje správní řád i na rozhodování dle ust. § 123f téhož zákona, avšak správní orgán v jeho případě podle správního řádu nepostupoval, když zejména porušil ust. § 2 odst. 1, ust. § 3, § ust. 4 odst. 2, odst. 3, odst. 4, ust. § 33, ust. § 36 odst. 1, odst. 3, ust. § 46, ust. § 68, ust. § 69 správního řádu.

Dle žalobce se prvoinstanční správní orgán neřídil ani právním názorem žalovaného jakožto odvolacího orgánu, který jím byl vysloven v jeho předchozím zrušujícím rozhodnutí, když v rozhodnutí neuvedl, ač tak dle žalovaného učit měl, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V této souvislosti žalobce podotkl, že tuto skutečnost prvoinstanční správní orgán zčásti ani nemohl uvést, když žalobci nedal možnost něco navrhnout a ani mu nedal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním.

Žalobce rovněž vyjádřil přesvědčení, že ze strany prvoinstančního správního orgánu nebylo také respektováno to, co žalovaný jakožto odvolací orgán uvedl v jeho předchozím zrušujícím rozhodnutí o obsahu odůvodnění, neboť v odůvodnění není zejména uvedeno, kdy rozhodnutí v blokovém řízení nabylo právní moci, není uveden ani čas spáchání přestupku ani místo zjištění přestupku, není uvedena registrační značka ani typ vozidla, kterým měl být přestupek spáchán. Dle žalobce vymezení skutkového děje tímto nedostatečným způsobem způsobuje natolik neurčitý popis skutku, že ho lze zaměnit s jinými. Pokud se pak jedná o přestupky řešené v blokovém řízení, tak dle žalobce nelze v odůvodnění rozhodnutí pominout číslo pokutového bloku.

Dále žalobce namítl, že ve všech oznámeních o spáchání přestupku jsou uvedena jiná čísla pokutových bloků, než která jsou uvedena na fotokopiích pokutových bloků, které žalovaný opatřil. Nelze proto učinit závěr, že se přestupků dopustil žalobce, naopak lze učinit závěr, že nebylo dokázáno, že se v oznámení uvedených přestupků žalobce skutečně dopustil. Nelze ani učinit závěr, že tyto přestupky byly projednány v blokovém řízení, zejména také proto, že s výjimkou jednoho pokutového bloku (...476), obsahuje pokutový blok namísto jména a příjmení žalobce, tj. N. V. Ch., jen výraz „CH.“ a tento výraz se nápadně podobá údajnému podpisu přestupce, který je vyjádřen také jen výrazem „CH.“, a to u pokutových bloků, které končí na trojčísle ...450, ...451, ...477, ...478, ...479, ...480, tedy šesti ze sedmi pokutových bloků, jimiž údajně měly být řešeny přestupky.

A závěrem žalobce shrnul, že nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí je s ohledem na shora uvedené spatřována v tom, že postupem správních orgánů obou stupňů bylo porušeno ust. § 2, ust. § 3, § ust. 4 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 4, ust. § 36 odst. 1, odst. 3, ust. § 46, ust. § 51, ust. § 68 odst. 2, ust. § 69 správního řádu, ust. § 77 zákona o přestupcích a čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Na podporu důvodnosti podané žaloby pak žalobce obecně odkázal na důkazní prostředky, a to v podobě spisu žalovaného, dále spisu Komise pro projednávání přestupků Magistrátu města Teplice, dále videozáznamů z kamer, výsledku svědků a potvrzení o stavu bodů žalobce v registru řidičů.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení se řídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 2. 2012, č. j. 15 Ca 83/2009 – 67, a řádně doplnil spis o požadované listiny. Většina uvedených žalobních námitek v tomto soudním řízení se opakuje, přičemž tyto námitky nebyly akceptovány soudem již v předešlém soudním řízení, a proto žalovaný odkazuje na spisový materiál v dané věci, na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde byly vypořádány

všechny námitky žalobce, které uvedl ve svém podání po seznámení se s podklady před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny, což soud více rozvede ještě níže.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Na tomto místě soud uvádí, že v dané věci žalobce uplatnil ve většině naprosto shodné námitky jako v předešlé žalobě, o níž bylo vedeno před zdejším krajským soudem řízení pod sp. zn. 15 Ca 83/2009, které bylo završeno pravomocným zrušujícím rozsudkem ze dne 8. 2. 2012, č. j. 15 Ca 83/2009 – 67. Krajský soud tehdy všechny námitky žalobce vyhodnotil jako nedůvodné, vyjma žalobcovy námitky, že motorové vozidlo řídila osoba blízká žalobci, a to v reflexi závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2145/2010 a také na www.nssoud.cz. V souvislosti s danou námitkou, kterou žalobce uplatňoval i v rámci odvolacího řízení, krajský soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, že žalovaný se dopustil vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když si před vydáním meritorního rozhodnutí nevyžádal příslušné pokutové bloky (resp. jejich část A), které jsou zmíněny Městskou policií Dubí v jejích 7 oznámeních ze dne 10. 10. 2007 o uložení 7 pokut v blokovém řízení za 7 přestupků spáchaných na úseku dopravy v rozmezí od 10. 9. 2007 do 10. 10. 2007, takže skutkový stav dosud neměl oporu ve správním spise a vyžaduje zásadní doplnění za respektování ust. § 36 odst. 1, odst. 3 správního řádu.

S ohledem na to, že do vydání žalobou napadeného rozhodnutí, které žalovaný vydal dne 10. 5. 2012 v následném odvolacím řízení po zrušujícím rozsudku krajského soudu ze dne 8. 2. 2012, skutkový a právní stav a judikatura správních soudů, zůstaly neměnné ve vztahu k námitkám, které soud již v předešlém soudním řízení vyhodnotil jako nedůvodné, soud neshledal jediný důvod, proč by se měl odchýlit od jejich vyhodnocení jako nedůvodných i v tomto řízení.

Soud proto opětovně ve vztahu k námitce, že prvoinstanční rozhodnutí, které je řešeno žalobou napadeným rozhodnutím, obsahuje totožné číslo jednací jako rozhodnutí, které již bylo odvolacím orgánem zrušeno, uvádí, že toto tvrzení odpovídá skutečnosti. Nicméně je třeba doplnit, že tato skutečnost nepochybně byla způsobena tím, že předchozí dvě zamítavá rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu o námitkách žalobce proti záznamu 12 bodů v registru řidičů ke dni 10. 10. 2007 a výzvě k odevzdání řidičského průkazu ze dne 28. 1. 2008 dle ust. § 123c odst. 3 zákona o provozu na poz. komunikacích, a to ze dne 13. 3. 2008, č. j. MgMT/025927/2008/ŘP/Ša, a ze dne 30. 7. 2008, č. j. MgMT/102894/2008/ŘP/Ša, byla k žalobcovým odvoláním rozhodnutími žalovaného, a to nejprve ze dne 11. 7. 2008, zn. 3495/DS/08/1114922/Hyk, a posléze i ze dne 1. 12. 2008, zn. 3495/DS/08/174185/Hyk, zrušena pro zjištěná procesní pochybení a věc vrácena prvoinstančnímu správnímu orgánu k dalšímu řízení. Poté, co prvoinstančnímu správnímu orgánu byl žalovaným vrácen již podruhé předmětný případ k dalšímu projednání, bylo věci přiděleno identické číslo jednací, jaké bylo věci přiděleno poprvé, co věc byla žalovaným vrácena k dalšímu projednání. Z tohoto důvodu již v pořadí třetí vydané rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 23. 1. 2009, které předchází žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného, nese stejné číslo jednací, tj. č. j. MgMT/102894/2008/ŘP/Ša, jako v pořadí druhé vydané rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 30. 7. 2008. Přes shodná čísla jednací obou rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu jsou obě rozhodnutí nezaměnitelná s ohledem na odlišná data jejich vydání, a proto předmětná námitka nemá dle názoru soudu vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10. 5. 2012 a jemu předcházejícího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 23. 1. 2009, tak jak byla soudem specifikována v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. V této souvislosti soud podotýká, že prvoinstančním správním orgánem použité označení příslušného rozhodnutí arabskými číslicemi a písmeny, které nazývá číslem jednací, *de facto* spíše odpovídá označení spisové značky, pro kterou je charakteristické, že jako taková je neměnná pro určitý případ, zatímco číslo jednací má vedle neměnného základního označení, které se zpravidla kryje se spisovou značkou, i přidavné označení k jednotlivým listinám, které tvoří obsah správního spisu. Jinými slovy to pak v praxi znamená, že v pravém slova smyslu užívané označování jednotlivých listin čísly jednacími přispívá k přesnější identifikaci dotyčné listiny, když vedle data vydání i číslo jednací *a priori* v sobě nese jistou nosnou informaci.

V návaznosti na právě uvedené a svoji poznámku učiněnou v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku však soud považuje za potřebné ještě zmínit, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, a to v jeho narativní části, výroku i odůvodnění, nesprávně uvedl číslo jednací rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 23. 1. 2009, které bylo předmětem jeho přezkumu, když namísto č. j. MgMT/102894/2008/ŘP/Ša nesprávně uvedl č. j. MgMT/025927/2008/PŘ/Ša. Toto nesprávné uvedení čísla jednacího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 23. 1. 2009, na které nebylo nikým z účastníků poukazováno, soud ovšem nevyhodnotil jako vadu způsobující nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) pro nesrozumitelnost či dokonce způsobující jeho nicotnost, když toto nesprávné uvedení čísla jednacího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 23. 1. 2009 je nepochybně prostou písařskou chybou, když z celého kontextu rozhodnutí žalovaného, kterému plně koresponduje obsah předloženého správního spisu, je jednoznačně zřejmé, že předmětem rozhodovací činnosti žalovaného v dotyčném odvolacím řízení je právě rozhodnutí prvoinstančního správního

orgánu ze dne 23. 1. 2009, č. j. MgMT/102894/2008/ŘP/Ša, jež ostatně žalovaný označoval správným datem jeho vydání, tj. datem 23. 1. 2009.

Pokud žalobce namítal, že prvoinstanční správní orgán nerespektoval ust. § 123e odst. 1 písm. a) zákona o provozu na poz. komunikacích, když neodečetl žalobci 4 body, jak mu toto ustanovení ukládá přesto, že nárok žalobci již vznikl nejpozději dne 12. 10. 2008, tak tuto námitku opětovně vyhodnotil jako námitku nemající naprosto žádný význam na posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, když to se týká žalobcových námitek proti záznamu 12 bodů v registru řidičů ke dni 28. 1. 2008 a výzvě k odevzdání řidičského průkazu z důvodu pozbytí řidičského oprávnění ze dne 28. 1. 2008. Předmět soudního řízení tak byl v dané věci zřetelně vymezen, přičemž se netýkal odečtu bodů z registru řidičů ve smyslu ust. § 123e odst. 1 písm. a) zákona o provozu na poz. komunikacích, o němž se vede svébytné správní řízení. Z tohoto důvodu žalobce v daném soudním řízení rovněž neopodstatněně nově namítal, že odvolací řízení měl žalovaný zastavit pro neúčelnost řízení, když ve věci rozhodoval v době, kdy již měly být všechny body odečteny, neboť žalobce se v mezidobí nedopustil žádného přestupku. Žalobce by měl mít na paměti, že má možnost uplatnit námitku o neodečtení 4 bodů z registru řidičů nejpozději ke dni 12. 10. 2008 u příslušného registru vozidel a iniciovat případné zjednání nápravy v tomto směru. Pro daný případ tak podstatné zůstává to, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí i prvoinstanční správní orgán ve svém prvoinstančním rozhodnutí s ohledem na striktně vymezený předmět správního řízení se mohli výlučně zabývat záznamem 12 bodů v registru řidičů ke dni 28. 1. 2008 a výzvou k odevzdání řidičského průkazu z důvodu pozbytí řidičského oprávnění z téhož dne, čili určujícím datem pro jejich rozhodovací činnost bylo datum 28. 1. 2008, které zjevně předcházelo datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10. 5. 2012 i datu vydání prvoinstančního rozhodnutí ze dne 23. 1. 2009. Veškeré skutečnosti, které nastaly po datu 28. 1. 2008 ve vztahu k počtu bodů zaznamenaných v registru řidičů, nejsou pro předmětnou věc podstatné.

Rovněž námitku žalobce o tom, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, o kterém bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím, nemá náležitosti zákonem předepsané, zejména když údajně neobsahuje ta ustanovení hmotněprávních a procesněprávních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno, opětovně vyhodnotil soud jako zjevně neopodstatněnou. Rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu nepochybně má veškeré zákonem předepsané náležitosti a taktéž obsahuje všechna pro případ relevantní ustanovení hmotněprávních i procesněprávních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno, přičemž pro úplnost soud podotýká, že ke shodnému zjištění dospěl i ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného.

Jako nedůvodnou soud opětovně vyhodnotil i námitku žalobce o tom, že nebyl před vydáním rozhodnutí seznámen s jeho podklady a že mu nebyl dán prostor pro uplatnění námitek. Z obsahu správního spisu k této námitce soud zjistil, že žalobce v dotyčném správním řízení, a to počínaje již řízením před prvoinstančním správním orgánem, byl zastoupen svým právním zástupcem na základě neomezené plné moci ze dne 14. 2. 2008. Dále soud z obsahu předloženého správního spisu zjistil, že před vydáním výše citovaného prvoinstančního rozhodnutí ze dne 23. 1. 2009 byla právnímu zástupci žalobce dne 14. 1. 2009 řádně doručena pozvánka ze dne 12. 1. 2009, č. j. MgMT 102894/2008/Ša, v níž mu bylo uděleno poučení ve smyslu ust. § 36 odst. 1, odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v předmětné věci před vlastním vydáním rozhodnutí, s tím, že

předběžně byl termín stanoven na den 16. 1. 2009 s možností sjednání jiného termínu. Právní zástupce možnosti sjednání jiného termínu využil, když dne 22. 1. 2009 se dostavil před prvoinstanční správní orgán za účelem seznámení se se spisovým materiálem, přičemž mu bylo umožněno nahlédnout do spisového materiálu a také mu bylo pořízeno 7 fotokopií oznámení Městské policie Dubí o uložení blokové pokuty žalobci za přestupky na úseku dopravy, jak vyplývá z řádně vyhotoveného protokolu o ústním jednání z téhož dne, který bez jakýchkoliv výhrad vlastnoručně podepsal i právní zástupce žalobce. Jednalo se celkem o 7 oznámení ze dne 10. 10. 2007 o uložení 7 pokut v blokovém řízení žalobci za 7 přestupků spáchaných na úseku dopravy v rozmezí od 10. 9. 2007 do 10. 10. 2007, č. j. MP-17-1363/07, č. j. MP-17-1364/07, č. j. MP-17-1365/07, č. j. MP-17-1374/07, č. j. MP-17-1375/07, č. j. MP-17-1366/07 a č. j. MP-17-1362/07, a to v 6 případech v podobě překročení maximální dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h a v jednom případě v podobě překročení maximální dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h. Na tomto místě soud považuje za potřebné zmínit, že právní zástupce žalobce přes náležité poučení o procesních právech v daném stádiu správního řízení se ke shromážděným podkladům nijak nevyjádřil a ani vůči nim nevznnesl žádné námitky. Z právě uvedeného vyplývá, že prvoinstanční správní orgán poskytl dne 22. 1. 2009 žalobci prostor k seznámení se s podklady rozhodnutí a pro uplatnění případných námitek tak, jak předvídá ust. § 36 odst. 1, odst. 3 správního řádu. Dle těchto ustanovení totiž v zásadě platí, že účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci musí být dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, s tím, že účastníci jsou oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, přičemž správní orgán může (a tedy obligatorně nemusí) usnesením prohlásit, do kdy mohou účastníci činit své návrhy. S ohledem na dosavadní průběh správního řízení, kdy žalobce z hlediska návrhů na provedení dokazování či vyjadřování se k věci nebo ke shromážděným podkladům byl naprosto pasivní, je soud současně toho názoru, že prvoinstanční správní orgán legitimně nepřikročil k vydání ještě samostatného usnesení ve smyslu ust. § 36 odst. 1 správního řádu, v němž by prohlásil, do kdy mohou účastníci činit své návrhy na dokazování a jiné návrhy. Na druhou stranu k tvrzení žalobce, že správní orgán pochybil, jelikož neprohlásil, do kdy může žalobce činit návrhy, je však třeba poznamenat, že ze správního spisu nevyplývá, že by prvoinstanční správní orgán před vydáním svého rozhodnutí výslovně vyznamenal žalobce o tom, kdy hodlá vydat rozhodnutí ve věci, čímž by žalobce získal povědomost, do kdy případně může činit své návrhy na dokazování a jiné návrhy. V tomto směru se tak prvoinstanční správní orgán dopustil dílčího procesního pochybení.

Ve vztahu k dotyčné námitce žalobce, že nebyl před vydáním rozhodnutí seznámen s jeho podklady a že mu nebyl dán prostor pro uplatnění námitek, když žalobcem nebylo specifikováno, zda se týká prvoinstančního správního orgánu či žalovaného, soud pro úplnost uvádí, že v rámci odvolacího řízení před žalovaným dle obsahu správního spisu neshledal, že by byla porušena žalobcova práva ve smyslu ust. § 36 odst. 1, odst. 3 správního řádu. V následném odvolacím řízení po zrušujícím rozsudku krajského soudu ze dne 8. 2. 2012 žalovaný doplnil spisový materiál o 7 kopií příslušných pokutových bloků a v návaznosti na to v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu právní zástupce žalobce seznámil dne 4. 4. 2012 s doplněným správním spisem jakožto podkladem pro rozhodnutí před jeho vydáním. Tato skutečnost prokazatelně vyplývá z protokolu o jednání ze dne 4. 4. 2012, č. j. 840/DS/2009/47284/2012/KUUK/Ne, při němž bylo ujednáno, že právní zástupce žalobce se k předloženým podkladům vyjádří do 13. 4. 2012, což skutečně učinil ve vyjádření doručeném žalovanému dne 12. 4. 2012. S ohledem na obsah tohoto vyjádření, v němž toliko

právní zástupce žalobce namítl, že ve všech oznámeních o přestupku jsou uvedena jiná čísla pokutových bloků než na 7 kopiích příslušných pokutových bloků doplněných do správního spisu, aniž by se dožadoval dalšího doplnění spisového materiálu či provedení dalšího dokazování, ač tak dle ust. § 36 odst. 1 správního řádu nepochybně učinit mohl, a skutečnost, že i žalovaný se spokojil s dosud obstaranými podklady pro vydání svého rozhodnutí, dle názoru soudu byly dány podmínky pro to, aby žalovaný v rámci odvolacího řízení ve věci již bez dalšího po datu 13. 4. 2012 rozhodl, což učinil dne 10. 5. 2012.

Soud jako zjevně neopodstatněnou opětovně vyhodnotil i námitku žalobce o tom, že v rámci řízení před prvoinstančním správním orgánem nebyl žalobce předvolán k ústnímu jednání konanému dne 21. 1. 2008. V daném případě je nutné vycházet z nesporného faktu, že předmětné soudní řízení se týká správního řízení, které bylo se žalobcem zahájeno dne 31. 1. 2008, kdy mu bylo doručeno již výše citované Oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a výzvě k odevzdání řidičského průkazu ve smyslu ust. § 123c odst. 3 zákona o provozu na poz. komunikacích ze dne 28. 1. 2008. Z právě uvedeného je tak zřejmé, že prvoinstanční správní orgán v dotyčném správním řízení se nemohl dne 21. 1. 2008 dopustit nějakého porušení žalobcových procesních práv, když k tomuto datu ještě toto správní řízení prokazatelně nebylo se žalobcem zahájeno, neboť k tomuto zahájení, a to z moci úřední, ve smyslu ust. § 46 odst. 1 správního řádu, došlo až dne 31. 1. 2008, kdy žalobci bylo doručeno prostřednictvím pošty shora jmenované Oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a výzvě k odevzdání řidičského průkazu ze dne 28. 1. 2008.

Jako nedůvodnou soud opětovně vyhodnotil i námitku žalobce o tom, že prvoinstanční správní orgán se neřídil právním názorem žalovaného jakožto odvolacího orgánu, který jím byl vysloven v jeho předchozím zrušujícím rozhodnutí, když v rozhodnutí neuvedl, ač tak dle žalovaného učinit měl, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z odůvodnění dotyčného prvoinstančního rozhodnutí nepochybně vyplývá, a to z posledního odstavce str. 2, že prvoinstanční správní orgán se výslovně vymezil k žalobcovým námitkám ze dne 14. 2. 2008 vzneseným vůči již výše citovanému Oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a výzvě k odevzdání řidičského průkazu ze dne 28. 1. 2008. Na tomto místě je přitom zapotřebí současně opakovaně dodat, že v průběhu předmětného správního řízení žalobce byl z hlediska návrhů na provedení dokazování či vyjadřování se k věci nebo ke shromážděným podkladům naprosto pasivní, a proto z logiky věci se prvoinstanční správní orgán nemohl vypořádávat s návrhy či vyjádřeními žalobce, když z jeho strany nebyly žádné učiněny, přestože žalobci před vydáním prvoinstančního rozhodnutí byla dána dne 22. 1. 2009 možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a byl mu dán prostor pro uplatnění případných námitek tak, jak předvídá ust. § 36 odst. 1, odst. 3 správního řádu.

Soud taktéž jako zcela nedůvodné opětovně posoudil i žalobcovo tvrzení, že ze strany prvoinstančního správního orgánu nebylo respektováno to, co žalovaný jakožto odvolací orgán uvedl ve svém předchozím zrušujícím rozhodnutí o obsahu odůvodnění, neboť v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí není zejména uvedeno, kdy rozhodnutí v blokovém řízení nabylo právní moci, nejsou uvedena čísla pokutových bloků, není uveden ani čas spáchání přestupku ani místo zjištění přestupku, není uvedena registrační značka ani typ vozidla, kterým měl být přestupek spáchán. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je totiž podrobně specifikováno všech 7 inkriminovaných přestupků, které byly prvoinstančnímu správnímu orgánu dne 16. 10. 2007 oznámeny ve smyslu ust. § 123b odst. 2 zákona o provozu na poz. komunikacích Městskou policií Dubí pod výše citovanými 7 jednacími čísly, a to

jednak jednotlivými čísly pokutových bloků evidovaných Městskou policií Dubí jako č. bloku BD A0187477, č. bloku BD A0187478, č. bloku BD A0187479, č. bloku BD A0187450, č. bloku BD A0187451, č. bloku BD A0187480 a č. bloku BD A0187476, dále údaje o konkrétních výších uložených blokových pokut a zaznamenaných bodů v registru řidičů, dále přesnými právními kvalifikacemi deliktů jednání žalobce z hlediska zákona o přestupcích a zákona o provozu na poz. komunikacích, dále údaje o času a místě spáchání přestupků, dále přesnou specifikaci vozidla z hlediska tov. značky a také registrační značky (shodně Škoda Octavia, r. z. „X“) a dále konkrétními údaji, o kolik byla překročena maximální dovolená rychlost, přičemž u všech 7 inkriminovaných přestupků bylo shodně konstatováno, že došlo k jejich pravomocným projednáním díky uložení blokových pokut, které byly na místě zaplacený. Z právě uvedeného je evidentní, že prvoinstanční správní orgán ve svém rozhodnutí již náležitě vymezil jednotlivé přestupky, na základě kterých došlo k vydání dotyčného Oznámení o dosažení 12 bodů v registru řidičů a výzvě k odevzdání řidičského průkazu ze dne 28. 1. 2008, takže jsou bezpečně identifikovatelné a nelze je zaměnit s jinými.

Oproti soudnímu řízení, které se u zdejšího soudu uskutečnilo pod sp. zn. 15 Ca 83/2009, žalobce v předmětném řízení již nemůže s úspěchem namítat, že motorové vozidlo řídila osoba blízká žalobci ve smyslu ust. § 116 občanského zákoníku, a nikoliv žalobce, a to ve vztahu ke všem 7 přestupkům spáchaným na úseku dopravy v rozmezí od 10. 9. 2007 do 10. 10. 2007. Je tomu tak proto, že žalovaný v následném odvolacím řízení po zrušujícím rozsudku krajského soudu ze dne 8. 2. 2012 vydaném v návaznosti na závěry obsažené v již výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76, si vyžádal a do správního spisu doložil v kopiích všech 7 příslušných pokutových bloků (resp. jejich část A, jež zůstává správnímu orgánu), ve vztahu ke všem 7 přestupkům spáchaným na úseku dopravy v rozmezí od 10. 9. 2007 do 10. 10. 2007. Z těchto částí A příslušných 7 pokutových bloků bezpečně vyplývá, že představují způsobilé podklady pro záznam bodů v registru řidičů, a to ve vztahu k žalobci, tj. pravomocná rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy ve smyslu ust. § 123b odst. 1, odst. 2 zákona o provozu na poz. komunikacích. Všechny části A příslušných 7 pokutových bloků shodně uvádějí příjmení přestupce psané hůlkovým písmem „Ch.“, čili shodné příjmení, jaké má žalobce, dále shodně uvádějí i datum 12. 3. 1988, jakožto datum narození přestupce, které se shoduje se žalobcovým datem narození, dále shodně uvádějí i adresu: „X“, jakožto adresu přestupce, která se shoduje se žalobcovou adresou. V případě části A pokutového bloku série OG/2007 č. G 0187476 je pak na něm vedle příjmení přestupce Ch. uvedeno i jeho jméno, a to „N. V.“, které se shoduje se žalobcovým jménem. Pro daný případ je pak podstatné i to, že všechny části A příslušných 7 pokutových bloků obsahují podpis přestupce „Ch.“ psaný hůlkovým písmem shodného rukopisu. Shodnost rukopisu dokládá především způsob napsání písmena „g“, které je napsáno specifickým tahem propisovací tužky. Rukopis podpisu ovšem není nápadně podobný, natož pak shodný, s rukopisem v úvodních částech A všech 7 příslušných pokutových bloků, jímž bylo napsáno hůlkovým písmem příjmení přestupce „Ch.“, a to pro zcela odlišný způsob vedení tahu propisovací tužky, který je rovněž specifický, a přitom jednotně provedený. Soud se přitom shoduje se žalovaným, že podpisy přestupce „Ch.“ uvedené na částech A příslušných 7 pokutových bloků se shodují s podpisy žalobce na listinách, které tvoří nedílnou součást správního spisu, když tuto shodnost dokládá především identický způsob napsání písmena „g“. Soud má na mysli doručku ze dne 31. 1. 2008, dále doručku ze dne 11. 8. 2008, dále plnou moc k zastupování žalobce jeho stávajícím právním zástupcem ze dne 14. 2. 2008, které byly podepsány žalobcem. Soud tak nemá žádných

pochybností o tom, že všech 7 podpisů přestupce „Ch.“ uvedených na částech A příslušných 7 pokutových bloků učinil právě a jen samotný žalobce, a tedy, že všem 7 přestupkovým řízením při jejich řešení byl přítomen osobně žalobce, dále že žalobce při nich souhlasil s projednáním přestupků v blokovém řízení a dále že pokutové bloky osobně převzal. Na tomto místě soud pro úplnost poznamenává, že jistá podobnost podpisů přestupce „Ch.“ uvedených na částech A příslušných 7 pokutových bloků s rukopisem z úvodních částí A všech 7 příslušných pokutových bloků, je sice dána, když oba rukopisy byly v hůlkovém písmu, nicméně, přes použití hůlkového písma jsou oba rukopisy zřetelně odlišitelné, jak soud přdestřel shora. Námitky žalobce o tom, že se nedopustil dotyčných 7 přestupků, když motorové vozidlo řídila osoba blízká žalobci ve smyslu ust. § 116 občanského zákoníku, a nikoliv žalobce, vyhodnotil jako nedůvodné a účelové, vedené žalobcovou pochopitelnou snahou vyhnout se pro něj nepříznivým důsledkům v podobě záznamu bodů v registru řidičů a ztráty řidičského oprávnění plynoucích z jeho 7 přestupkových jednání.

Jako nedůvodné pak soud vyhodnotil i žalobcovy námitky, že ve všech oznámeních o uložení blokové pokuty jsou uvedena jiná čísla pokutových bloků, než která jsou uvedena na fotokopiích pokutových bloků, které žalovaný opatřil, a proto nelze učinit závěr, že se přestupků dopustil žalobce, naopak lze učinit závěr, že nebylo dokázáno, že se v oznámení uvedených přestupků žalobce skutečně dopustil. S námitkou se náležitě vypořádal již žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný přitom uvedl, že Městská policie Dubí před čísla pokutových bloků série OG/2007 na jednotlivých oznámeních o uložení blokových pokut uvedla písmena BD nebo BC a písmeno A, a to z interních důvodů, aby je městská policie mohla přehledně zařazovat dle druhu do databáze uložené v elektronické podobě. K tomu žalovaný doplnil, že písmena BD nebo BC a písmeno A měla být uvedena před čísly série OG/2007, nicméně vlastní čísla pokutových bloků uvedená na jednotlivých oznámeních o uložení blokových pokut se shodují s čísly pokutových bloků, které osobně převzal žalobce, přičemž i všechny ostatní údaje uvedené v pokutových blocích se shodují s údaji obsaženými v oznámeních o uložení blokových pokut. Toto tvrzení žalovaného odpovídá skutečnosti, přičemž dle názoru soudu nemůže vést k opodstatněným pochybnostem, jakých uložených blokových pokut se oznámení městské policie týká, neboť vlastní čísla pokutových bloků uvedená na jednotlivých oznámeních o uložení blokových pokut se shodují s čísly pokutových bloků, které osobně převzal žalobce, přičemž i všechny ostatní údaje uvedené v pokutových blocích se shodují s údaji obsaženými v oznámeních o uložení blokových pokut.

Dále soud uvádí, že ve smyslu ust. § 52 odst. 2 s. ř. s. nepřikročil k provedení dokazování, jak navrhoval žalobce, a to spisem žalovaného, dále spisem Komise pro projednávání přestupků Magistrátu města Teplice, dále videozáznamy z kamer, výslechy blíže neurčených svědků a potvrzením o stavu bodů žalobce v registru řidičů. Dokazování v předmětném soudním řízení, jak navrhoval žalobce, soud vyhodnotil jako nadbytečné, když příslušný správní spis dostatečně zachycující pro souzenou věc relevantní skutkové a právní okolnosti daného případu byl žalovaným soudem již řádně předložen, a soud jej tedy měl při své rozhodovací činnosti k dispozici. K důkazním prostředkům v podobě spisu Komise pro projednávání přestupků Magistrátu města Teplice, dále videozáznamů z kamer, výslechů blíže neurčených svědků a potvrzením o stavu bodů žalobce v registru řidičů pak soud poznamenává, že jejich provedení by nemělo žádný vliv na posouzení předmětného případu.

Soud se přitom pozastavuje nad tím, že žalobce přichází s návrhem na provedení rozsáhlého dokazování, které dle něj by mělo být pro předmětný případ zásadní, až v rámci soudního řízení, když již v řízení před prvoinstančním správním orgánem byl zastoupen týmž právním zástupcem, a to počínaje dnem 14. 2. 2008, a proto mu nic nebránilo v tom, aby návrh na provedení dokazování uplatnil již v prvopočátku správního řízení.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. března 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová